

ענה לקריאתי יריתי שתי יריות לכיוון, ואז שמעתי קול בערבית "אל תירה! אנחנו ציידים".

היו אלה שלושה ערבים צעירים, בידיהם שלושה רובי צייד וסכינים. מתקרבים וטוענים, שהם ציידים ושאני פגעתי באחד מהם המוטל ליד הוואדי. תוך כדי דיבור תפסו והפילו אותי לארץ ורצו להוציא מידי את האקדח, כשאני מחזיקו בשתי ידי בקת ובקנה בכל כוחי.

תוך כדי היאבקות מוציא אחד מהם שבריה¹³ ומניחה על צווארי. נאבקתי בכל כוחי כשאני מתפתל ומשתדל לצאת מידם. אחרי מאבק קצר, כשלא הצליחו להוציא את האקדח, הרפו ממני באומרם שהם הולכים להביא את הפצוע מהוואדי. הלכו ולא חזרו.

אחי עמנואל שהיה אז כבן 12, ישן בסוכה הקטנה שלנו; בראותו את הנעשה הצליח להתחמק ולעבור לחלקת הקבוצה, שעל הגורן שלהם היה קשור הסוס שלנו, להגיע בדהרה למטולה ולהזעיק את אחד השומרים. היה זה השומר גרינפלד שהגיע כעבור זמן קצר, מצא אותי בשטח ואני עדיין מתנשם ומתנשף, חבול ומזיע ומבלי לשמוע את פרטי הדברים גער בי על שנתתי לערבים לעזוב את המקום. עמדתי מולו נזוף כשהאקדח בידי.

את האקדח הראשון קנה לי אבא בהיותי בן חמש עשרה. היה זה אקדח תופי מסוג משובח של אותם ימים, כלי מתוצרת צרפתית שקראו לו נאגאן. הייתי חוגרו עלי וזה לא מש ממני לכל מקום שהלכתי ביום ובלילה. לימדו אותי שבשום אופן אין להוציא את הנשק מן היד כל זמן שאתה חי.

משה ברסקי בדגניה לא רצה למסור פירדה לשודדים ושילם בחייו.¹⁴ פירדה אינה נשק, מסירת נשק חמורה על אחת כמה וכמה. ואני עמדתי בנסיון.

קבוצת הרועים סבלה מעזיבות ובסופו של דבר נותרו בה שני חברים בלבד. בתקופה בה שהו בשכנותנו בשטח "הטייון" חיו בעזובה רבה ובחוסר כל. אפילו בגדים לא היו להם. כאשר היו רואים מרחוק מבקר מתקרב, היה אחד לוקח את העבאיה היחידה מתעטף בה ויוצא לקראת האורח. פעם באו לבקרם לאה מירון וברל כצלסון והם הכינו להם הצגה: כולם שוכבים ומתגלגלים בחוליים. האורחים נבהלו עד אשר פרץ הצחוק.